

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 565/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti CERE Invest Lorinčík, s. r. o., Rastislavova 68, Košice, IČO 44 506 783, zastúpenej advokátskou kanceláriou Steiner & Associates s. r. o., Plávková 2, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavel Šteiner, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podnikat' podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti CERE Invest Lorinčík, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti CERE Invest Lorinčík, s. r. o., Rastislavova 68, Košice, IČO 44 506 783 (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátskou kanceláriou Steiner & Associates s. r. o., Plávková 2, Košice, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavel Šteiner, vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva:

«1. Sťažovateľ mal s obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] uzatvorený obchodný vzťah. Na základe uzatvorenej Zmluvy o dielo zo dňa 24.10.2016 sa spoločnosť [REDAKOVANÉ] stala generálnym dodávateľom diela [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej ako „dodávateľ“), ktorého výstavbu financoval a realizoval sťažovateľ. Po určitom čase dodávateľ prestal dodržiavať termíny ukončenia jednotlivých častí diela, výstavba sa dostala do veľkého omeškania a medzi stranami došlo k vzniku viacerých nezrovnalostí. Na základe toho zmluvné strany uzatvorili dňa 11.09.2018 Dohodu o ukončení prác na diele podľa zmluvy o dielo zo dňa 24.10.2016 a dohodu o urovaní vzájomných práv a povinností.

2. Po odovzdaní diela novému generálnemu dodávateľovi sa zistilo, že pôvodný dodávateľ [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nevykonal časť prác, za ktoré dostal zaplatené,

čím sa bezdôvodne obohatil. Výška bezdôvodného obohatenia pritom bola sťažovateľom vyčíslená na sumu prevyšujúcu 500 000 EUR. Dodávateľ taktiež nerealizoval reklamácie (odstránenie väd) ním zhotoveného diela, ku ktorým sa v Dohode o urovnaní zaviazal, a preto ich odstránenie musel zabezpečiť sťažovateľ inou osobou na náklady dodávateľa. Dodávateľ následne 2x odstúpil od Dohody o urovnaní, pričom podľa sťažovateľa ide o neplatné odstúpenie. Keďže dodávateľ nevyplatil svojich subdodávateľov, ktorí odmietli pokračovať vo vykonávaní diela, sťažovateľ sa rozhodol odkúpiť ich pohľadávky voči dodávateľovi za účelom rýchleho dokončenia 1. fázy diela a jeho následnej kolaudácie. V súčasnosti tak z vyššie uvedených dôvodov medzi stranami nie je ukončené vyčíslenie vzájomných práv a pohľadávok. Spornou skutočnosťou je tak existentnosť ako aj splatnosť jednotlivých častí uplatnenej pohľadávky dodávateľa.

3. Dodávateľ následne dňa 27. decembra 2019 podal na Okresný súd Košice II návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ktorým požadoval zriadenie sudcovského záložného práva spolu k ôsmim nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľa z titulu zabezpečenia pohľadávky dodávateľa voči sťažovateľovi v celkovej sume 784.142,37 EUR. Okresný súd Košice II uznesením pod sp. zn. 31Cb/181/2019 zo dňa 27. januára 2020 čiastočne návrhu dodávateľa vyhovel a zriadil sudcovské záložné právo k štyrom nehnuteľnostiam približne v hodnote pohľadávky vyčíslenej dodávateľom.

4. Sťažovateľ po obdržaní uznesenia a oboznámení sa s jeho obsahom zistil, že nebola naplnená ani jedna z kumulatívne stanovených podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Preto podal voči uzneseniu prvostupňového súdu odvolanie. Odvolanie dôvodil najmä tým, že:

a. medzi sporovými stranami sú vzájomné a sporné pohľadávky, a teda nemôže byť pohľadávka dodávateľa osvedčená,

b. pohľadávka dodávateľa (ktorej priznal súd ochranu) v časti vo výške 503 972,15 nie je splatná, keďže nedošlo k naplneniu podmienok splatnosti pohľadávky podľa čl. IV. body 3 a 4 Dohody o urovnaní,

c. pohľadávka dodávateľa v časti vo výške 280 000 EUR neexistuje vôbec, keďže táto suma bola dojednaná ako odplata za zariadenie predaja inžinierskych sietí, pričom však dodávateľ žiaden odpredaj nezariadil (túto skutočnosť sám ani nerozporoval),

d. nebol učinенý žiaden úkon zo strany sťažovateľa, z ktorého by bolo možné dovodiť záver o obave z marenia budúcej exekúcie,

e. súd zriadil záložné právo k nehnuteľnostiam, ktoré v čase zriadenia už boli predané spotrebiteľom (boli predmetom zmluvy o budúcej zmluve a bola k nim už uhradená záloha zo strany kupujúcich).»

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „5. Krajský súd v Košiciach, napádaným Uznesením sp. zn. 4Cob/42/2020 potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, avšak jeho dôvodenie nemá oporu ani v skutkovom ani právnom stave a prieči sa požiadavke spravodlivého rozhodnutia veci nestranným súdom. Krajský súd v Košiciach najmä vôbec neodôvodnil osvedčenosť – t. j. existenciu a splatnosť jednotlivých pohľadávok dodávateľa (z ktorých pozostávala celková suma 784.142,37 EUR, ktorej priznal ochranu – body 34, 35 Uznesenia), k námietke neexistencie započítacieho prejavu sťažovateľa ako znakom ohrozenia exekúcie sa nevyjadril vôbec (zdanlivo to spomína v úvode bodu 37, ale ďalej k tejto podstatnej podmienke na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia nič neuvádza), ochranu práv tretích osôb v bode 38 považoval za bezpredmetnú pre konanie, avšak hneď v bode 39 právam tretích osôb priznal ochranu. Záverom Krajský súd v Košiciach (bod 40) videl obavy z budúceho ohrozenia exekúcie v tom, že sťažovateľ ako developer predáva nehnuteľnosti, ktoré vystaval t. j. videl ohrozenie v tom že realizuje svoje právo podnikat', bez toho, aby existoval iný dôvod preukazujúci ohrozenie exekúcie (napr. podvodné konanie, predávanie nehnuteľností s akciou alebo pod ich trhovú cenu, predĺženie a pod.). Sťažovateľ je v situácii, kedy má znemožnený predaj štyroch nehnuteľností kvôli pohľadávke dodávateľa, ktorá nie je v časti splatná a v časti vôbec neexistuje (nie je osvedčená), pričom nebolo preukázané ani ohrozenie marenia budúcej exekúcie (ďalší predpoklad na nariadenie neodkladného opatrenia).“.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „13. dodávateľ ako jediné dôvody existencie obáv z marenia budúcej exekúcie (ďalšia z podmienok na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia) videl uplatnenie započítacej námietky sťažovateľom (započítanie nároku sťažovateľa za navyše uhradené práce dodávateľovi, ktoré neboli v skutočnosti vykonané) ako aj to, že sťažovateľ je obchodnou spoločnosťou

so zahraničnými spoločníkmi, ktorá nemá na území SR iný majetkový substrát ako nehnuteľnosti, ktoré stavia.

14. Sťažovateľ vo svojom odvolaní tiež argumentoval vyššie uvedenému tým, že vo svojom liste zo dňa 23.10.2019, kde vyčíslil svoju pohľadávku voči dodávateľovi opakovane uviedol, že pri vzniku splatnosti pohľadávky dodávateľa si tieto nároky jednostranne započíta. Už aj v tomto liste sťažovateľ uviedol, že nárok dodávateľa ešte len vznikne v budúcnosti a až potom bude môcť dôjsť k započítaniu. O dôvodnosti svojich nárokov (t. j. že nejde o špekulatívne nároky) sťažovateľ predložil okrem štruktúrovaného výpočtu uvedenom v liste zo dňa 23.10.2019 súdu aj čestné vyhlásenie osoby vykonávajúcej kontrolu financovania projektu o tom, že schválila vyplatenie aj tých prác, ktoré dodávateľ nevykonal. Porušiteľ tieto skutočnosti vyhodnotil izolovane, t. j. k listu sa vôbec nevyjadril a posúdil len čestné vyhlásenie – aj to tak, že ide o rozporný dôkaz, na ktorom nemôže založiť rozhodnutie. Otázka neexistencie splatnosti pohľadávky dodávateľa je však upravená v Dohode o ukončení prác a dohode o urovaní ako aj v Liste sťažovateľa zo dňa 23.10.2019 (predloženého dodávateľom ako dôkaz). K tomu, že sťažovateľ nikdy nepristúpil k započítaniu nárokov, sa však Porušiteľ vôbec nevyjadril. Uplatnenie započítacej námietky pritom bolo najkľúčovejším dôvodom pre prvostupňový súd na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (bod 41 rozhodnutia prvostupňového súdu) z pohľadu, že preukazovala ohrozenie marenia exekúcie – čo je v zásade absurdné, keďže započítacia námietka nemôže ohroziť exekúciu, lebo tá sa vedie na základe exekučného titulu, ktorý sa už so započítacou námietkou vysporiadal. Porušiteľ sa k uvedenému vôbec nevyjadril, a naopak hrozbu marenia exekúcie videl v tom, že sťažovateľ odpredáva svoj majetok ako developer (bod 40).“.

5. Napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v nich okresný súd a krajský súd nevysporiadali dostatočne s argumentáciou týkajúcou sa otázky existencie dôvodov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 a uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020, napadnuté rozhodnutia zruší a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

14. Podľa čl. 35 ods. 1 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

17. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

18. Podľa § 343 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“) zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo na iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

19. Podľa § 344 CSP ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru. Podľa sťažovateľky sa okresný súd a krajský súd v napadnutých rozhodnutiach nedostatočne vysporiadali s otázkou existencie dôvodov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020

21. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

22. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 bol takýmto súdom krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie okresného súdu preskúmal na základe odvolania sťažovateľky. Krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020, ktorým uznesenie okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 potvrdil.

23. V časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020

24. Krajský súd uznesením sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 o nariadení zabezpečovacieho opatrenia potvrdil.

25. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či krajský súd uznesením sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o námietkach sťažovateľky uvedených v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020.

26. V relevantných častiach uznesenia sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 krajský súd predovšetkým uviedol:

«34... Predmetný návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia žalobca podal 27.12.2019. Z takto zisteného skutkového stavu a z predmetných listinných dôkazov vyplýva, že žalobca osvedčil v konaní nárok na zaplatenie zádržného vo výške 503.972,15 eur, výšku ktorého žalovaný v konaní nerozporoval.

35. K rozporným tvrdeniam žalobcu a žalovaného o platnom alebo neplatnom odstúpení žalobcu od predmetnej „Dohody o ukončení prác na diele a Dohody o urovnaní vzájomných práv a povinností zo dňa 11.9.2018“ odvolací súd udáva, že v tejto Dohode v čl. III/1 dohodli, že žalobca ako zhotoviteľ nie skôr ako k 31.10.2018 ukončí všetky stavebné práce na diele. Podľa obsahu textu tejto Dohody mal teda žalobca ukončiť všetky stavebné práce na diele a zmluvné strany sa dohodli na zrušení predmetnej Zmluvy o dielo a nahradili ho novým záväzkom v zmysle § 570 a § 585 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd k tomu udáva, že odstúpiť od Dohody - zmluvy podľa § 344 a nasl. Obchodného zákonníka možno len keď to ustanovuje zmluva alebo Obchodný zákonník. Odstúpiť možno iba od platnej zmluvy. Preto, ak v prejednávanej veci zmluvné strany predmetnou Dohodou

o ukončení prác podľa čl. II tejto Dohody dohodli, že „ukončujú platnosť a účinnosť Zmluvy o dielo a zhotoviteľ k dátumu 31.10.2018 ukončí všetky práce na diele“ znamená to, že Zmluva o dielo stratila účinnosť 31.10.2018 tak, ako si to zmluvné strany v tejto Dohode dojednali. Preto už žalobca nemohol od tejto Dohody o ukončení prác na diele po zániku predmetnej Zmluvy o dielo zo dňa 11.9.2018 odstúpiť dňa 18.2.2019, pretože Zmluva o dielo zanikla. To má priamy vplyv na vysporiadanie vzájomných práv a povinností žalobcu a žalovaného zo zaniknutej Zmluvy o dielo, vrátane práva žalobcu na vyplatenie predmetného zádržného ako pohľadávky, ktorej súd prvej inštancie správne poskytol súdnu ochranu pre obavu z ohrozenia budúcej exekúcie a vymoženie tejto pohľadávky žalobcu od žalovaného. Ďalšie pohľadávky žalobcu voči žalovanému, okrem zádržného, sú za odpredaj inžinierskych sietí 280.000,00 eur a ďalšie poplatky a prílohy, ktoré odvolací súd považuje z predložených listinných dôkazov taktiež za osvedčené, tak ako to uviedol súd prvej inštancie v ods. 35 odôvodnenia napadnutého uznesenia, pretože priamo súvisia s posúdením toho vo veci samej, na aké finančné vyrovnanie podľa čl. IV. predmetnej Dohody o ukončení prác majú žalobca a žalovaný vzájomný nárok.

36. K započítacej námietke žalovaného, ktorú si voči žalobcovi uplatnil svoju pohľadávku 513.794,04 eur, ktorá mala vzniknúť tým, že žalovaný uhradil žalobcovi aj cenu prác, ktoré žalobca nevykonal, odvolací súd udáva:

37. Žalovaný túto započítaciu námietku a tvrdenie o nevykonaní prác zo strany žalobcu odvodzuje od čestného prehlásenia [REDAKOVANÉ] (č.l. 289 spis), z ktorého vyplýva, že [REDAKOVANÉ] je ako odborná osoba poverená žalovaným, kontrolou a schvaľovaním zoznamu vykonaných prác spoločnosťou žalobcu ako generálnym dodávateľom na [REDAKOVANÉ]. V tomto čestnom prehlásení [REDAKOVANÉ] uvádza, že „schválil som zoznam vykonaných prác aj v prípade kedy niektoré práce uvedené v zozname reálne neboli vykonané a to z dôvodu priateľských vzťahov so zamestnancami žalobcu a hodnota prác, ktoré neboli reálne vykonané predstavuje 513.749,04 eur“. Odvolací súd k tomuto čestnému prehláseniu udáva, že v tomto štádiu konania o nariadení zabezpečovacieho opatrenia nemôže založiť svoje rozhodnutie na tak rozpornom čestnom vyhlásení [REDAKOVANÉ] ako odbornej osoby poverenej žalovaným kontrolou prác, ktoré vykonával žalobca pre žalovaného na predmetnom diele, ak [REDAKOVANÉ]

na jednej strane schválil zoznam vykonaných prác a v čestnom prehlásení toto schválenie zoznamu prác poprel. Je to konanie žalovaným poverenej odbornej osoby a preto žalovaný bude musieť riadne v konaní vo veci samej preukázať, že ňou poverená odborná osoba konala v rozpore so záujmami žalovaného a konala v súlade so záujmami druhej strany, teda žalobcu a schválila zoznam nevykonaných prác. Na preukázanie toho je dôkazné bremeno na žalobcovi, nie na žalovanom.

38. Odvolací súd k ďalšej námietke žalovaného v odvolaní o ochrane práv tretích osôb a to budúcich kupujúcich predmetných rozostavaných bytov a rodinných domov udáva, že v tomto konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia z obchodno-právneho vzťahu založeného Zmluvou o dielo medzi žalobcom a žalovaným ako dvoma podnikateľskými subjektmi, súd posudzuje dôvodnosť nároku na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia len z tohto zmluvného vzťahu, ktorého zmluvnými stranami boli žalobca a žalovaný a nie tretích osôb - budúcich kupujúcich, ktorí ani nie sú účastníkmi tohto súdneho konania. Žalobca a žalovaný majú z predmetnej Zmluvy o dielo vzájomne nevysporiadané záväzky a tieto nemôže súd neakceptovať preto, aby chránil práva tretích osôb. Žalobca nie je v žiadnom zmluvnom vzťahu s tretími osobami, preto bude na žalovanom, ako tieto vzťahy so svojimi zmluvnými stranami - tretími osobami, ako budúcimi kupujúcimi, vysporiada. Súd tieto vzťahy nemôže posudzovať v tomto konaní a nemôže preto na ne ani prihliadať.

39. K primeranosti nariadeného zabezpečovacieho oparenia, k výške zabezpečovanej pohľadávky a teda k odvolaniu žalobcu aj žalovaného, keď obaja namietali neprimeranosť nariadeného zabezpečovacieho opatrenia k výške tvrdenej pohľadávky žalobcu a k tvrdeniu žalobcu, prečo súd prvej inštancie vyhovel návrhu iba čiastočne a zriadil sudcovské záložné právo vo forme zabezpečovacieho opatrenia iba na štyri rodinné domy a nezriadil toto zabezpečovacie opatrenia aj na ďalšie navrhované dva rodinné domy a dva byty, odvolací súd udáva, tak ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie v ods. 34. odôvodnenia svojho uznesenia, že vo vzťahu k bytu č. 3 je tam vyznačená plomba, ktorá svedčí o tom, že tento byt je už predmetom prevodu vlastníckeho práva, ďalej v ods. 29. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie keď súd prvej inštancie poukazuje na to, že vo vzťahu k bytu č. 6 je už zapísané záložné právo v prospech UniCredit Bank a.s. a vo vzťahu k ďalším dvom rodinným domom, na ktoré, ak by súd zriadil záložné právo

bolo by zriadené na majetok vo vyššej hodnote ako je zabezpečovaná pohľadávka žalobcu a bolo by to neprimerané. Súd prvej inštancie preto správne zamietol navrhované zabezpečovacie opatrenia vo vzťahu k dvom domom a dvom bytom a vyhovel iba návrhu vo vzťahu k štyrom domom, tak ako to uviedol vo výroku svojho uznesenia. Primeranosť zabezpečovacieho opatrenia vo vzťahu k štyrom rodinným domom v priemernej cene jedného domu 200.000,00 eur, teda v rozsahu cca 800.000,00 eur považuje odvolací súd za primeraný vo vzťahu k zabezpečovanej pohľadávke žalobcu 784.142,37 eur a nepredstavuje dvojnásobné zabezpečenie pohľadávky, ako to tvrdí žalovaný ani neprimerane nízke zabezpečenie, ako to tvrdí žalobca v odvolaní. Vyhovenie návrhu a zriadenie záložného práva vo vzťahu k štyrom rodinným domom je primeraným zálohom pre žalobcu a nezasahuje neprimerane nad nutnú mieru do práv žalovaného.

40. Odvolací súd považoval za potrebné zriadiť toto zabezpečovacie opatrenie, pretože žalovaný ako dlžník, developerská spoločnosť zabezpečujúca výstavbu a predaj rodinných domov a bytov, tieto novopostavené domy a byty odpredáva, dokonca má už počas výstavby vo vzťahu k nim uzatvorené zmluvy o budúcných zmluvách, ako to sám tvrdil v tomto konaní, čo svedčí o tom, že majetok veľkej hodnoty, ktorý žalovaný nadobúda vo forme týchto novopostavených nehnuteľností v krátkej dobe odpredáva, čím znižuje svoju majetkovú podstatu a môže vzbudzovať dôvodnú obavu u žalobcu z ohrozenia budúcej exekúcie pre vymoženie pohľadávky žalobcu.

41. Ak žalovaný v odvolaní tvrdil, že nariadené zabezpečovacie opatrenie vo vzťahu k rodinným domom neprimerane zasahuje do práv tretích osôb ako budúcich kupujúcich týchto rodinných domov aj napriek tomu, že žalovaný má iný rozsiahly majetok, napr. vo forme pozemkov, žalovaný túto svoju obranu v konaní nepreukázal, neuviedol o aký konkrétny majetok ide, preto túto obranu nemohol odvolací súd akceptovať a navyše žalobca nenavrhol nariadiť zabezpečovacie opatrenie k žiadnemu ďalšiemu majetku žalovaného, teda na pozemky.»

27. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory

všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

28. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

29. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument sťažovateľa, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

30. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

31. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04)

32. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie ESLP z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

33. Vzhľadom na to, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na základné právo na súdnu ochranu zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, pričom skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

34. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

34.1 K aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru sa ústavný súd už viackrát vyjadril s tým, že s prihliadnutím na predmet konania o ústavnej sťažnosti (udržateľnosť rozhodnutia všeobecného súdu vo veci nariadeného neodkladného opatrenia a v kontexte aj zabezpečovacieho opatrenia) považuje za nevyhnutné vyjadriť sa k aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v čl. 6 ods. 1 dohovoru v konkrétnych okolnostiach prejednávanej veci. Ústavným súdom už bolo opakovane judikované, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (predtým podľa Občianskeho súdneho poriadku tiež predbežného opatrenia) a zabezpečovacieho opatrenia v súdnom konaní možno považovať predovšetkým za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 222/04, II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, I. ÚS 46/00). V súlade s judikatúrou EŠLP nie každým neodkladným opatrením sa rozhoduje o právach a záväzkoch občianskej povahy. Aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru je pritom závislá od splnenia určitých podmienok. Po prvé, právo, ktoré je predmetom hlavného konania i konania o nariadení neodkladného opatrenia, musí byť právom občianskym v autonómnom význame tohto pojmu. Po druhé, nevyhnutné je skúmať povahu neodkladného opatrenia, jeho cieľ, účel a dopad na predmetné právo. Vo všetkých prípadoch, keď možno považovať za preukázané, že neodkladným opatrením bolo fakticky rozhodnuté o občianskom práve alebo záväzku bez ohľadu na dĺžku

jeho trvania, je čl. 6 dohovoru použiteľný (rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009 vo veci Micallef proti Malte, sťažnosť č. 17056/06, § 84 – § 85).

34.2 V prejednávanej veci nariadenie zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva k nehnuteľnostiam zasahuje do postavenia sťažovateľky (ako žalovanej) v rozsahu, ktorým sa obmedzuje jej možnosť nakladať so založenými nehnuteľnosťami, ktoré pokrývajú zabezpečenú pohľadávku veriteľa. Ide teda o oblasť upravenú normami súkromného práva, ktorá vo svojej podstate súvisí s výkonom podnikateľskej činnosti sťažovateľky ako obchodnej spoločnosti. Vzhľadom na konkrétne okolnosti veci ide nepochybne o oblasť spadajúcu pod výraz práva a záväzky občianskej povahy, a preto nie je aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru v tejto veci vylúčená (k tomu bližšie pozri m. m. IV. ÚS 213/2020, IV. ÚS 165/2020, IV. ÚS 259/2020).

35. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

36. Ústavný súd konštatuje, že inštitút „zabezpečovacieho opatrenia“ po rekonštrukcii civilného práva procesného s účinnosťou od 1. júla 2016 zaviedol Civilný sporový poriadok. Jeho účel vymedzuje § 343 ods. 1 CSP, podľa ktorého zabezpečovacím opatrením môže súd zriadiť záložné právo na veciach, právach alebo iných majetkových hodnotách dlžníka na zabezpečenie peňažnej pohľadávky veriteľa, ak je obava, že exekúcia bude ohrozená. Podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravuje primerane § 324 a nasl. CSP (ustanovenia Civilného sporového poriadku o neodkladnom opatrení). Prostredníctvom nariadenia zabezpečovacieho opatrenia získa veriteľ postavenie záložného veriteľa a bude môcť pristúpiť k výkonu záložného práva na uspokojenie judikovanej pohľadávky v exekučnom konaní (III. ÚS 18/2020).

37. Zabezpečovacie opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého cieľom je posilnenie postavenia veriteľa, a to zriadením záložného práva na špecifikovaný majetok dlžníka na zabezpečenie jeho pohľadávky, ktorá by mohla byť neskôr judikovaná alebo už bola judikovaná, s cieľom, aby sa zamedzilo alebo zredukovalo možné nebezpečenstvo neuspokojenia pohľadávky veriteľa (ŠTEVČEK, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. 2016, s. 1155.).

38. Zo zákonnej formulácie § 343 ods. 1 CSP vyplývajú štyri základné predpoklady pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to: zabezpečovacie opatrenie možno nariadiť len na návrh, musí existovať spôsobilý predmet záložného práva, ktorým môžu byť veci, práva a iné majetkové hodnoty, zriadenie záložného práva prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia musí zabezpečovať peňažnú pohľadávku a musí existovať obava z budúceho zmarenia exekúcie. Z § 343 ods. 1 CSP vyplýva, že zabezpečovacie opatrenie môže slúžiť len na zabezpečenie peňažnej pohľadávky. Z formulácie tejto podmienky možno *a contrario* vyvodiť, že zabezpečovacie opatrenie nemožno nariadiť s cieľom zabezpečenia nepeňažného nároku. Zabezpečovacie opatrenie tiež nebude prichádzať do úvahy v prípadoch, keď predmetom konania je napríklad určenie vlastníckeho práva alebo iný určovací nárok (II. ÚS 43/2018).

39. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, veľmi zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, že nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, že ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09, IV. ÚS 282/2018, IV. ÚS 13/2020).

39.1 Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení

neodkladného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. IV. ÚS 282/2019, IV. ÚS 12/2018, IV. ÚS 259/2020).

39.2 Ústavný súd podotýka, že nespúšťa zo zreteľa rozdielnosť bývalej právnej úpravy predbežných opatrení a súčasnej právnej úpravy neodkladných opatrení, najmä oslabenie dočasnosti a provizórnosti neodkladného opatrenia, keďže jeho vydanie nemusí obligatórne nadväzovať na konanie vo veci samej (IV. ÚS 282/2018). Vzhľadom na to, že podľa § 344 CSP ustanovenia o neodkladnom opatrení sa použijú primerane aj na zabezpečovacie opatrenie, uvedené závery analogicky platia aj pre zabezpečovacie opatrenia.

40. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na vydanie neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené (m. m. IV. ÚS 136/2014). Je potrebné mať na zreteli, že účelom zabezpečovacieho opatrenia je dočasná úprava práv a povinností strán sporu, ktorá neprejudikuje rozhodnutie vo veci samej. Všeobecný súd zabezpečovacím opatrením dočasne a predbežne upravuje pomery strán sporu, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania takého opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje (m. m. IV. ÚS 257/2010).

IV. Záver

41. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (čl. III.2 tohto odôvodnenia), ústavný súd zastáva názor, že krajský súd sa v uznesení sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky uvedenou v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 týkajúcou sa námietky neexistencie dôvodov na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Právny názor vyslovený krajským súdom v uznesení sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 má aj podľa ústavného súdu racionálny základ, a preto je legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

42. Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu je primerané skutočnosti, že ide o odôvodnenie rozhodnutia predbežnej povahy o zabezpečovacom opatrení, navyše je vnútorne konzistentné a zrozumiteľné, pričom reaguje na všetky skutočnosti, ktoré sú podstatné pre posúdenie splnenia zákonných predpokladov pre vydanie zabezpečovacieho opatrenia. Je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok pre zriadenie sudcovského záložného práva, preto ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať alebo právny názor všeobecného súdu nahrádzať svojim uvážením (m. m. II. ÚS 741/2017). Krajský súd však dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré v posudzovanom prípade sú v súlade s obsahom základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru.

43. Krajský súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, a preto uznesením sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 rozhodol tak, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 31 Cb 181/2019 z 27. januára 2020 o nariadení zabezpečovacieho opatrenia potvrdil.

Vzhľadom na uvedené napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia krajského súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť s namietaným porušením základného práva sťažovateľky vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie ich porušenia.

44. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva podnikat' podľa čl. 35 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Cob 42/2020 z 12. júna 2020 odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

45. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu